SEMNELE SECUNDARE ALE LATURII SUBIECTIVE ÎN CAZUL INFRACȚIUNILOR PREVĂZUTE LA ART. 238 CP RM: ASPECTE TEORETICE ȘI PRACTICE

THE SECONDARY SUBJECTIVE SIGNS OF THE OFFENSES PROVIDED IN ARTICLE 238 OF THE CRIMINAL CODE OF THE REPUBLIC OF MOLDOVA: THEORETICAL AND PRACTICAL ASPECTS

CZU: 343.37:343(478)(094.4) **https://doi.org/10.59295/spd2024j.14**

Andrei STRATAN,
ORCID: 0000-0002-1590-7209
e-mail: andrei.stratan95@gmail.com
Universitatea de Stat din Moldova

Summary. *In the context of Article 238 of the Criminal Code of the Republic of Moldova, the purpose appears as a mandatory element, being a special one, while the motive constitutes an optional element. In the text of the incriminating norm, we find three hypotheses of expressing the initial purpose pursued by the perpetrator when presenting false information to the victim, which creates certain discussions both among scholars and regarding the lack of uniformity reflected in judicial practice. A distinct aspect of this crime is the necessity of achieving the primary purpose; otherwise, it will be considered an attempt at one of the offenses provided for in Article 238 of the Criminal Code of the Republic of Moldova. On the other hand, the final purpose of the offenses provided for in Article 238 of the Criminal Code of the Republic of Moldova is the temporary use of the financial means representing the amount of the obtained credit or loan, and the omission of demonstrating this fact generates errors in qualification.*

Keywords: *credit, insurance compensation/indemnity, temporary use, primary purpose, final purpose.*

Cuvinte-cheie: *credit, despăgubire/indemnizație de asigurare, folosință temporară, scop primar, scop final.*

INTRODUCERE

Criminalitatea economică reprezintă una dintre principalele cauze care generează stoparea procesului de dezvoltare firească a unei economii de piață. Drept consecință, rolul legiuitorului este unul determinant în luarea unor măsuri față de faptele social-mente periculoase pasibile să lezeze sau să pună în pericol economia națională. Faptele prevăzute la art.238 din Codul penal al Republicii Moldova [1] (în continuare – CP RM) se regăsesc în rândul infracțiunilor penale ce afectează economia națională. Prin prisma acestor norme, legiuitorul interzice, sub sancțiunea unei pedepse, dobândirea prin înșelăciune a unor mijloace bănești creditare, atunci când făptuitorul urmărește scopul folosinței lor temporare. În acest sens, reieșind din construcția tehnico-legislativă a normei, pe lângă vinovăție latura subiectivă a infracțiunii cuprinde și unele semne facultative care, în unele cazuri, pot deveni obligatorii, acestea fiind scopul și motivul.

MATERIALE ȘI METODE

Cercetarea este fundamentată pe: doctrina de specialitate națională, cea străină, reglementările naționale cu caracter penal și practica judiciară autohtonă.

Sursele bibliografice utilizate în procesul investigației au predeterminat metodologia de cercetare.

Astfel, la realizarea scopului și a obiectivelor stabilite au fost folosite următoarele metode: metoda logică (rațională), metoda sistemică și metoda empirică.

Metoda logică (rațională) este folosită în mod abundent, în special: în procesul aflării conținutului infracțiunilor prevăzute la art.238 CP RM; în procesul delimitării infracțiunilor consemnate la art.238 CP RM de alte fapte penale similare.

Metoda sistemică este folosită pe parcursul identificării conținutului constitutiv al infracțiunilor specificate la art.238 CP RM din perspectiva coroborării normelor acestui articol cu alte norme de incriminare.

Metoda empirică este folosită cu ocazia cercetării practicii judiciare naționale în materia răspunderii penale pentru dobândirea prin înșelăciune a creditului, a împrumutului, a despăgubirii sau a indemnizației de asigurare.

REZULTATE ȘI DISCUȚII

În cazul infracțiunilor prevăzute la art. 238 CP RM, scopul apare pe post de semn obligatoriu [2], fiind unul special [3], în timp ce motivul constituie semn facultativ. De asemenea, identificăm două categorii de scop: scopul primar (inițial) și scopul final.

În textul normei de incriminare regăsim trei ipoteze de exprimare a scopului inițial pe care îl urmărește făptuitorul atunci când prezintă victimei informații false:

a) obținerea unui credit, a unui împrumut, a unei despăgubiri sau a unei indemnizații de asigurare;
b) obținerea unui credit, a unui împrumut, a unei despăgubiri sau a unei indemnizații de asigurare, în sumă majorată;
c) obținerea unui credit sau a unui împrumut în condiții avantajoase.

Reieșind din prezența dublului scop în cazul infracțiunilor analizate, atestăm o excepție de la regula încadrării faptelor penale în ipoteza realizării scopului infracțional. Așadar, realizarea scopului primar este necesară. *Per a contrario*, nerealizarea scopului primar poate fi calificată ca tentativă la una dintre infracțiunile prevăzute la art.238 CP RM.

Această excepție este determinată de mecanismul de săvârșire etapizată a faptei prejudiciabile, precum și de relația existentă între scopul infracțiunii și urmarea prejudiciabilă. Scopul primar evoluează în postura de finalitate urmărită prin săvârșirea acțiunii inițiale, *i.e.* prin prezentarea unor informații false. În același timp, atingerea scopului primar marchează momentul săvârșirii acțiunii finale din conținutul faptei prejudiciabile, concretizare în obținerea efectivă a mijloacelor bănești. Tot atunci este cauzată urmarea prejudiciabilă în dauna victimei.

În cele ce urmează vor fi expuse fiecare dintre cele trei finalități primare.

Scopul obținerii unui credit sau a unui împrumut. În această ipoteză făptuitorul „dorește să-și exercite efectiv dreptul contractual de primire de la instituția financiară, de la organizația financiară nebancară, de la asociația de economii și împrumut […] a mijloacelor în mărime mai mare sau egală cu 500 unități convenționale" [4]. Această formă de exprimare a scopului primar este cea mai des întâlnită în practica judiciară. Or, în cele mai dese cazuri, prezentând informații false, făptuitorul urmărește să obțină la propriu un credit sau un împrumut.

Scopul obținerii unui credit sau a unui împrumut în sumă majorată. În opinia autoarei S.Prodan „majorarea sumei creditului consistă în obținerea creditului într-o mărime care depășește plafonul legal admisibil în cazul solicitantului de credit respectiv" [5]. Această explicație poate fi extrapolată și în contextul obținerii unui împrumut în sumă majorată.

Reiese că, în această ipoteză, făptuitorul obține un credit sau un împrumut într-un cuantum mai mare, decât cel pe care, în mod normal, putea să-l obțină. În atare situații, limita maximă a creditului sau a împrumutului, pasibil de accesat, este prevăzută în lege sau este reflectată în politica de creditare a unor anumitor credite sau în politica de acordare a unor împrumuturi anumite.

Scopul obținerii unui credit sau a unui împrumut în condiții avantajoase.

În această ipoteză solicitantul de credit sau de împrumut obține un produs de creditare sau de împrumut care, în virtutea legislației în vigoare sau a politicii instituțiilor financiare, a organizațiilor financiare nebancare sau a asociațiilor de economii și împrumut, se acordă, în exclusivitate, unor categorii de persoane.

Articolul 238 CP RM devine aplicabil ori de câte ori făptuitorul încearcă să se atribuie, nejustificat, prin prezentarea unor informații false, în categoria persoanelor avantajate la contractarea unor credite sau împrumuturi. De exemplu, făptuitorul prezintă băncii documente ce atestă, în mod eronat, că acesta este participant la acțiunile de luptă în Afganistan.

Deci, obținerea creditului sau a împrumutului în condiții avantajoase poate avea loc în baza unor acte normative sau în baza deciziei creditorului (instituției financiare, organizației financiare nebancare sau asociației de economii și împrumut) ținând cont de principiul libertății contractuale. Condițiile avantajoase pot privi: acordarea creditului cu mici dobânzi sau, în genere, fără careva dobânzi contractuale; acordarea unui termen mai mare pentru rambursarea sumei creditului; acordarea unor credite fără gaj sau peste limita normală pentru atare credite [6] etc.

Subliniem că cele trei finalități primare nu trebuie confundate. Studiul empiric efectuat denotă că, practicienii dreptului penal întâmpină dificultăți în procesul identificării scopului inițial urmărit de făptuitor. Este exemplificativă următoarea speță: „*F.V. în luna august 2010 a prezentat cu bună știință informație falsă băncii „MA" în scopul obținerii unui credit în condiții avantajoase și majorării proporției acestuia, și anume, certificatul de salariu eliberat de Î.I. „M.M." cu conținut fals privind mărimea salariului*" [7].

Și în speța ce urmează avem rezerve în raport cu stabilirea scopului primar urmărit de făptuitor. În fapt, inculpatului S.N. i se impută că „*fiind administrator al SRL „E”, având scopul contractării unui credit prin înșelăciune, în condiții avantajoase, a falsificat rapoartele financiare și bilanțurile contabile ale întreprinderii, în rezultat, obținând din contul băncii „BS” SA un credit în sumă de 550.000 lei*”[8].

Remarcăm că, în speță, inculpatul S.N. nu a urmărit scopul obținerii unui credit în condiții avantajoase, ci a urmărit scopul obținerii unui credit.

Aceeași rezervă o avem și față de alte spețe judiciare [9] în care, la încadrare, a fost reținut scopul obținerii unui credit în condiții avantajoase.

Soluții de încadrare evidențiate demonstrează că, în practica judiciară, nu se prea face distincție între cele trei finalități primare pasibile de urmărit de către făptuitor. Acest fapt ne determină să credem, că normele înscrise la art.238 CP RM, din perspectiva redării scopului primar al infracțiunii, ar putea să fie neclare pentru practicienii dreptului penal. În atare circumstanțe, o posibilă soluție ar fi modificarea dispoziției normei prin înlăturarea posibilității de interpretare neclară a scopului primar urmărit de către făptuitor. În opinia noastră, legiuitorul moldav ar trebui să renunțe la specificarea scopului primar al infracțiunii în textul normei de incriminare.

În alt registru, în continuare vom aborda scopul final al infracțiunilor analizate, care de asemenea reprezintă un semn obligatoriu [10] al acestor infracțiuni. De menționat că scopul final nu este prevăzut în mod expres în dispoziția normei, ci rezultă, în mod implicit.

La concret, scopul final al infracțiunilor prevăzute la art.238 CP RM constă în folosința temporară a mijloacelor bănești reprezentând suma creditului sau a împrumutului obținut.

Argumente în acest sens sunt consemnate în doctrina de specialitate, atât autohtonă [11], cât și cea străină [12], fiind practic unanime la acest capitol. Bunăoară, V.Stati consemnează că scopul infracțiunilor prevăzute la art.238 CP RM nu-l formează sustragerea mijloacelor bănești, ci folosința lor temporară [13]. De aceeași părere este I.Botezatu, subliniind că „în cazul infracțiunilor prevăzute la art.238 CP RM scopul este folosința temporară” [14].

În *al doilea rând*, la această concluzie ajungem prin interpretarea sistematică a textului incriminator consemnat la art.238 CP RM în raport cu cel consfințit la art.190 CP RM. Precizăm că infracțiunile prevăzute la art.238 CP RM se deosebesc de cele înscrise la art.190 CP RM, în mare parte, prin scopul diferit urmărit de către făptuitor. În cazul infracțiunilor de escrocherie făptuitorul tinde spre realizarea scopului de cupiditate. *Per a contrario*, în situația infracțiunilor specificate la art.238 CP RM făptuitorul urmărește scopul folosinței temporare a mijloacelor bănești.

În *al treilea rând*, scopul folosinței temporare a mijloacelor bănești obținute este consfințit, într-o manieră cât se poate de explicită, în textul hotărârii Plenului CSJ „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, nr.23 din 28.06.2004. Astfel, la pct.2 din această hotărâre se menționează: „Nu formea-

ză componența de sustragere faptele ilegale care nu sunt îndreptate spre luare, ci spre folosința temporară a bunurilor. […] asemenea fapte pot fi calificate conform art.196, 238 CP RM" [15].

În practica judiciară națională sunt sesizate spețe în care este evidențiat scopul final urmărit de către făptuitor.

De exemplu, într-o speță instanța a constatat următoarele: „*B.A. a prezentat certificate salariale și copii ale carnetului de muncă false filialei B. a BC „M" SA din mun. Chișinău bd. D., 49/14, cu scopul de a obține un credit în valoare de 92.000 lei, pe care urmărea să-i restituie înapoi*" [16].

Asemănător, într-o altă speță, instanța a punctat că „*scopul folosinței temporare, și nu scopul sustragerii, este cel care l-a urmărit inculpatul prin săvârșirea infracțiunii*" [17].

Din păcate, întâlnim și spețe în care este evidențiat greșit scopul final urmărit de către făptuitor. De pildă, din următoarea statuare a instanței reiese clar înțelegerea greșită a scopului final urmărit de către făptuitor în procesul săvârșirii infracțiunii prevăzute la alin.(2) art.238 CP RM: „*inculpatul a achitat câteva rate, însă ulterior nu a mai achitat, prin ce se confirmă că scopul acestuia era de a lua un credit fără să-l restituie în totalitate [...]*" [18].

În *al patrulea rând*, concluzia noastră mai este întemeiată pe o analiză comparată a textului art.238 CP RM cu cea a textului art.240 CP RM. Astfel, remarcăm că în textul art.240 CP RM este înscris semnul negativ „dacă fapta nu constituie o însușire". Respectiv, în cazul acestor infracțiuni făptuitorul trebuie să urmărească scopul folosinței temporare. În caz contrar, art.240 CP RM devine inaplicabil, cele comise urmând a fi apreciate drept sustragere.

În altă privință, avându-se în vedere cele enunțate mai sus (cu privire la scopul final al infracțiunii), constatăm că art.238 CP RM este inaplicabil în ipoteza în care făptuitorul urmărește scopul obținerii unei despăgubiri sau a unei indemnizații de asigurare ori scopul majorării sumei acestora. Or, în această situație, făptuitorul nu poate urmări drept scop final folosința temporară a mijloacelor bănești obținute. Aceasta deoarece, spre deosebire de credit sau împrumut, despăgubirea și indemnizația de asigurare intră în stăpânirea definitivă a făptuitorului, nu însă în stăpânirea temporară a acestuia.

În acest sens, considerăm necesar ca răspunderea pentru escrocheria în sfera asigurărilor să fie reglementată în conținutul unei norme distincte, fapt care va accentua predispoziția legiuitorului de a contracara fenomenul înșelăciunii în sfera asigurărilor.

În continuare, va fi analizat impulsul ce determină făptuitorul să comită infracțiunea, contribuind la formarea atitudinii psihice a făptuitorului față de cele comise – motivul infracțiunii.

Potrivit opiniei doctrinarilor, motivul infracțiunilor prevăzute la art.238 CP RM „se exprimă de cele mai dese ori în interesul material" [19]. La rândul său, autorul bielorus A.I. Kasianik [20], în afara interesului material identifică următoarele motive ce pot sta la baza săvârșirii infracțiunilor examinate: carierismul, dorința de a stabili o activitate economică normală.

În acest registru, semnalăm că legea penală nu cuprinde o definiție a „interesului material”. Totodată, o definiție a acestei noțiuni regăsim la pct.5.2. din Hotărârea Plenului CSJ „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale referitoare la infracțiunile săvârșite prin omor (art.145-148 CP RM), nr.11 din 24.12.2012: „Interesul material constituie motivul generat de necesitatea făptuitorului de a-și spori activul patrimonial (de a obține sau de a reține un câștig material) sau de a-și micșora pasivul patrimonial (de a se elibera de cheltuieli materiale)” [21].

Deși este un semn secundar al infracțiunlor analizate, suntem de părerea că motivul infracțiunii urmează a fi luat în calcul, mai cu seamă, la aplicarea pedepsei.

CONCLUZII

În vederea aplicării art.238 CP RM nu prezintă relevanță dacă făptuitorul nu a restituit în termen suma mijloacelor bănești obținute. De asemenea, nu contează nici dacă făptuitorul a restituit integral sau parțial suma mijloacelor bănești obținute. Mai mult, nu interesează nici dacă făptuitorul, în genere, a restituit ceva din suma creditului sau a împrumutului obținut. Important ca în toate aceste ipoteze făptuitorul să fi urmărit scopul folosinței temporare a mijloacelor bănești obținute, cu ulterioara lor rambursare către creditor;

Cele comise trebuie calificate în baza art.238 CP RM, ci nu în baza art.190 CP RM atunci când intenția de a nu rambursa creditul sau împrumutul apare ulterior momentului obținerii efective a mijloacelor bănești.

REFERINȚE

1. Codul penal al Republicii Moldova, nr. 985 din 18.04.2002. În: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 2002, nr.128-129, republicat în *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 2009, nr.72-74.
2. БАЛЯБИН, В.Н., ВОРОНЦОВА, С.В. Уголовно-правовое обеспечение безопасности банковского кредитования и проведения расчетов. Москва: Проспект, 2016, с. 48.
3. МОЙСИК, В.Р. *Проблеми кримінальної відповідальності за шахрайство з фінансовими ресурсами:* автореф. дис. на здоб. наук. ступ. канд. юрид. наук. Київ, 2002, с. 11; БАЙДА, А., СКЛЕЗЬ, О. Особливості кваліфікації злочинів за статтею 222 Кримінального Кодексу України «Шахрайство з фінансовими ресурсами». În: *Підприємництво господарство і право,* 2020, № 5, с. 222.
4. STATI, V. Infracțiunile prevăzute la art. 238 și 239 CP RM în lumina amendamentelor operate în Codul penal la 25.07.2014. În*: Revista Științifică a USM „Studia Universitatis Moldaviae”, Seria „Științe sociale”*, 2015, nr. 3 (83), p. 214.

5. PRODAN, S. Latura subiectivă a infracțiunilor prevăzute la art. 238 și 239 C. pen. RM. În: *Revista Națională de Drept*, 2007, nr. 2, p. 55.
6. АБРАМОВ, В.Ю. *Уголовно-правовые и криминологические проблемы борьбы с преступлениями в сфере банковского кредитования*: дис. на соиск. учен. степ. канд. юрид. наук. Москва, 1998, с. 47.
7. *Sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 02 aprilie 2019. Dosarul nr. 1-101/2017*. [citat 24.10.2022] În: https://jc.instante.justice.md/ro/pigd_integration/pdf/286a755b-1855-e911-80d7-0050568b021b
8. *Sentința Judecătoriei Ungheni din 01 martie 2013. Dosarul nr. 1-58/2013*. [citat 24.10.2022] În: https://jun.instante.justice.md/ro/pigd_integration/pdf/17ec145a-da84-e211-94a1-00215abc91b3; *Decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25 martie 2014. Dosarul nr. 1ra-122/2014*. [citat 24.10.2022] În: http://jurisprudenta.csj.md/search_col_penal.php?id=1840
9. *Sentința Judecătoriei Bălți din 05 noiembrie 2014. Dosarul nr. 1-99/2014*. [citat 24.10.2022] În: https://jbl.instante.justice.md/ro/pigd_integration/pdf/402bac46-df64-e411-8956-005056a5fb1a; *Decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 14 martie 2017. Dosarul nr. 1ra-191/2017*. [citat 24.10.2022] Disponibil: http://jurisprudenta.csj.md/search_col_penal.php?id=8433; *Sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 03 noiembrie 2021. Dosarul nr. 1-2170/2020*. [citat 24.10.2022] În: https://jc.instante.justice.md/ro/pigd_integration/pdf/a936f728-c75f-4aa8-bcd2-2c115c27a705
10. КАСЬЯНИК, А.И. Признаки субъективной стороны в составе выманивания кредита или дотаций. În: *Веснік Брэсцкага універсітэта. Серыя гуманітарных і грамадскіх навук,* 2008, № 1 (32), с. 129.
11. BRÎNZA, S., STATI, V. Drept penal. Partea Specială. Chișinău: Tipografia Centrală, 2011, p. 50; BRÎNZA, S., STATI V. Tratat de drept penal. Partea Specială. Vol. II. Chișinău: Tipografia Centrală, 2015, p. 58; STATI, V. Infracțiuni economice: note de curs. Ed. a 3-a, rev. și actualizată până la data de 1 mai 2019. Chișinău: Tipografia Centrală, 2019, p. 102; STATI, V. Infracțiuni economice: note de curs. Ed. a 2-a, rev. și actualizată. Chișinău: CEP USM, 2016, p. 98; STATI, V. Infracțiunile prevăzute la art. 238 și 239 CP RM în lumina amendamentelor operate în Codul penal la 25.07.2014. În: Revista Științifică a USM „Studia Universitatis Moldaviae", Seria „Științe sociale", 2015, nr. 3 (83), p. 214; POALELUNGI, M. et al. Manualul judecătorului pentru cauze penale. Chișinău: Tipografia Centrală, 2013, p. 804.
12. Российское уголовное право. Особенная часть: Учебник для вузов. Под ред. В.С. КОМИССАРОВА. Санкт-Петербург: Питер, 2008, с. 281; ТРЕТЬЯКОВ, Р.И. Незаконное получение кредита (ст. 176 УК РФ): некоторые проблемы теории и практики. În: Проблемы современной юридической науки и практики: сборник статей студентов, аспирантов и молодых ученых. Т.2. Красноярск: ИПК СФУ, 2011, с. 239; ШАЛЯПИНА,

М.Ю. Ответственности за незаконное получение кредита по Уголовному кодексу Российской Федерации. În: Общество и право, 2014, № 2 (48), с. 127; ФЕДЧЕНКО, А.В. Уголовная ответственность за мошенничество в сфере кредитования. În: Научный журнал КубГАУ, 2016, № 123 (09), сс. 9-10.

13. СТАТИ, В.А. Качество уголовного законодательства Украины и Республики Молдова об ответственности за мошенничество с финансовыми ресурсами. În: *Матеріали міжнародної науково-практичної інтернет-конференції „Шістнадцяті економіко-правові дискусії (юридичне спрямування)”*, Львів, 2017, с. 70.
14. BOTEZATU, I. *Răspunderea penală pentru escrocherie*: tz. de doct. în drept. Chișinău, 2010, p. 110.
15. Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, nr. 23 din 28.06.2004. [citat 24.10.2022] În: http://jurisprudenta.csj.md/search_hot_expl.php?id=310
16. Sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 10 decembrie 2021. Dosarul nr. 1-584/2020. [citat 24.10.2022] În: https://jc.instante.justice.md/ro/pigd_integration/pdf/dd737719-bc70-45bc-a556-79cb29a9ae7d
17. Decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2014. Dosarul nr. 1a-1362/2014. [citat 24.10.2022] În: https://cac.instante.justice.md/ro/pigd_integration/pdf/ee06a6ca-ad5d-e411-8e3e-005056a5d154
18. Sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 24 noiembrie 2020. Dosarul nr. 1-2667/2019. [citat 24.10.2022] În: https://jc.instante.justice.md/ro/pigd_integration/pdf/cb50480a-6441-4028-a37a-a712af390e3f
19. BRÎNZA, S., STATI V. Tratat de drept penal. Partea Specială. Vol. II. Chișinău: Tipografia Centrală, 2015, p. 61; ЗОЛОТОВА, Н.М. Преступления в сфере кредитования: автореф. дис. на соиск. учен. степ. канд. юрид. наук. Москва, 2008, с. 24; МОЙСИК, В.Р. Проблеми кримінальної відповідальності за шахрайство з фінансовими ресурсами: автореф. дис. на здоб. наук. ступ. канд. юрид. наук. Київ, 2002, с. 11; POALELUNGI, M. et al. Manualul judecătorului pentru cauze penale. Chișinău: Tipografia Centrală, 2013, p. 804.
20. КАСЬЯНИК, А.И. Признаки субъективной стороны в составе выманивания кредита или дотаций. În: *Веснік Брэсцкага універсітэта. Серыя гуманітарных і грамадскіх навук,* 2008, № 1 (32), с. 128.
21. *Hotărârea Plenului CSJ „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale referitoare la infracțiunile săvârșite prin omor (art. 145-148 CP RM), nr. 11 din 24.12.2012.* [citat 24.10.2022] În: http://jurisprudenta.csj.md/search_hot_expl.php?id=318